

3 Така по дѣрѣ (е) и ѿ едините и ѿ другите онѣй, който не кнѧде тоири, който не видѣ лѣкавите дѣла, кога вѣиватъ подъ сънцето.

4 При сичко това, азъ пригледнахъ на секій тѣрѣдъ, и на секое полчлено дѣло, че за това зависѣ вѣива на човѣка ѿ ближната мѣ: и това свѣта, и шпорчене дѣха.

5 Безъмнѣю скрѣстъва ржицѣте си, и гаде сва-та си пастъ.

6 По дѣкро (една) шъпа пълна ѿ упокой, нежели дѣвѣ, пълни ѿ тѣрѣдъ и шпорчене дѣха.

7 Пакъ се швѣринахъ азъ, и видѣхъ свота подъ сънцето:

8 Овѣществъва нѣкой и нема (нѣкого) втора-
ей, нема нито сына, нито брата: а не пресгат-
нѣва (скаче) ѿ секій тѣрѣдъ свой: найвече он-
то мѣ не се насыща ѿ всѣтство: и (не ка-
звва): за кого ли се азъ тѣрдимъ, и склоня
правимъ дѣшата ми ѿ благостыни? И това е
свѣта, и попечене достосжално.

9 Двамина (са) по дѣбри нежели единъ: по-
нѣже они иматъ дѣкро мъздовоздаеніе въ тѣр-
датъ си.

10 Защото, ако паднатъ, единъ ще вди-
гне дрѣгаратъ си: но горѣки на единиятъ, кой-
то падне, и нема (никога) втора да го вдигнѣ.

11 Пакъ, ако двама легнатъ заеднѣ, тогава
се топлатъ: единъ ѿ скаче какво ли ще се стопли?

12 И ако нѣкой надвѣе на единаго, двамата ще
мѣ се сопретиватъ, и тройно вѣже не се преси-
ча скорш.

13 По дѣкро сиромашко и мѣдро дѣто, не-